

Категорія справи № 336/7734/20: Кримінальні справи (з 01.01.2019); Кримінальні правопорушення проти безпеки руху та експлуатації транспорту; Порушення чинних на транспорті правил.

Надіслано судом: 19.04.2021. Зареєстровано: 20.04.2021. Оприлюднено: 22.04.2021.

Дата набрання законної сили: 20.05.2021

Номер судового провадження: 1-кп/336/354/2021

Номер кримінального провадження в ЄРДР: 12020080050001795

Адвокат по ДТП Богдан Глядиш
т. 067 157-24-74 GLYADYK.COM.UA

Справа № 336/7734/20

Провадження № 1кп/354/2021

ВИРОК

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

19 квітня 2021 року м. Запоріжжя

Шевченківський районний суд м. Запоріжжя у складі судді Савеленко О.А., за участі секретаря судового засідання Невмиваки Н.С., розглянув у відкритому судовому засіданні в залі Шевченківського районного суду м. Запоріжжя кримінальне провадження № 12020080050001795 по обвинуваченню:

ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , уродженки смт. Усть-Омчуг, Магаданської області, Російська Федерація, громадянки України, має середню освіту, заміжня, перебуває у відпустці по догляду за дитиною, має на утриманні трьох малолітніх дітей, зареєстрована та проживає за адресою: АДРЕСА_1 , не судима,

обвинуваченої у вчиненні злочину передбаченого ст. 291 КК України, -

В судовому засіданні приймали участь:

прокурор Сачава О.А.

обвинувачена ОСОБА_1

захисник Куцигін І.В.

потерпіла ОСОБА_2

представник потерпілої Єлисеєв С.С.

ВСТАНОВИВ:

І. Формулювання обвинувачення, визнаного судом доведеним.

02 червня 2020 року близько о 18 год. 10 хв., ОСОБА_1 , керуючи електричним самокатом «Xiaomi Mi Electric Scooter M365», який згідно п. 1.10 Правил дорожнього руху України, затверджених постановою Кабінету Міністрів України № 1306 від 10.10.2001, є транспортним засобом, здійснювала рух по тротуару, який розташований вздовж проїзної частини вул. Чарівної в м. Запоріжжя, рухаючись зі сторони вул. 8 Березня в напрямку автодороги Харків - Сімферополь.

В цей же час, попереду в попутному з нею напрямку, по тротуару рухалась пішохід ОСОБА_2 .

Під час подальшого руху, рухаючись одна за одною, ОСОБА_1 порушуючи чинні на транспорті правила, що забезпечують рух, проявляючи крайню неухважність до дорожньої обстановки та її змін, грубо порушуючи вимоги п.11.13 Правил дорожнього руху України, відповідно до якого:

- п. 11.13 «Забороняється рух транспортних засобів по тротуарах пішохідних доріжках, крім випадків, коли вони застосовуються для виконання робіт або обслуговування торговельних та інших підприємств, розташованих безпосередньо біля цих тротуарів або доріжок, за відсутності інших під'їздів і за умови виконання вимог пунктів 26.1-26.3 цих Правил», не передбачаючи можливість настання суспільно небезпечних наслідків своїх дій, хоча повинна була та мала їх передбачити, внаслідок чого поблизу буд. № 159, скоїла наїзд передньою частиною керованого нею електричного самокату на пішохода ОСОБА_2 , в результаті чого остання впала на асфальтобетонне покриття тротуару вул. Чарівної в м. Запоріжжя.

Згідно висновку судової інженерно-транспортної експертизи за експертною спеціальністю дослідження обставин і механізму ДТП № 9-875 від 19.11.2020, в даній дорожній ситуації дії ОСОБА_1 не відповідають вимогам п. 11.13 Правил дорожнього руху України. Порушення ОСОБА_1 вимог п. 11.13 Правил дорожнього руху України з технічної точки зору знаходяться в прямому причинному зв'язку з даною дорожньо-транспортною пригодою. Технічна можливість ОСОБА_1 уникнути даної дорожньо-транспортної пригоди залежала від виконання нею вимог п. 11.13 Правил дорожнього руху України.

В результаті даної дорожньо-транспортної пригоди пішохід ОСОБА_2 отримала тілесні ушкодження, з якими була доставлена до КНП «МЛЕ та ШМД» ЗМР, у зв'язку з чим їй спричинено тяжкі наслідки.

Так, згідно висновку судово-медичної експертизи за № 1136 від 30.09.2020, закритий перелом шийки правої стегнової кістки зі зміщенням з подальшим ендопротезуванням правого кульшового суглобу у ОСОБА_2 кваліфікується як тілесне ушкодження середньої тяжкості, що не є небезпечним для життя, але спричинило тривалий розлад здоров'я строком понад 21 день. Дане ушкодження утворилося від дії тупого предмета і могло виникнути в умовах дорожньо- транспортної пригоди.

Своїми діями ОСОБА_1 , вчинила кримінальне правопорушення, передбачене ст. 291 КК України, а саме порушення чинних на транспорті правил, що забезпечують рух, якщо це спричинило тяжкі наслідки.

Позиція обвинуваченого.

ОСОБА_1 у судовому засіданні свою вину в пред'явленому їй обвинуваченні визнала повністю, щиро розкаялась, та пояснила, що вона дійсно 02 червня 2020 року близько 18 год. 10 хв. каталася з дитиною на електричному самокаті по тротуару, який розташований вздовж проїзної частини вул. Чарівної в м. Запоріжжя. Чоловік їхав позаду на велосипеді. Об'їжджаючи потерпілу ОСОБА_2 , ОСОБА_1 зачепила її ліктем, після чого вони впали на асфальтобетонне покриття. До них підбігли перехожі і чоловік ОСОБА_1 . ОСОБА_2 допомогли піднятися, ОСОБА_1 змогла встати сама. ОСОБА_2 та ОСОБА_1 , після цього ще довго спілкувалися. Весь цей час ОСОБА_2 трималася за ногу. ОСОБА_1 запропонувала їй викликати швидку, однак ОСОБА_2 відмовилась, посилаючись на те, що в неї немає коштів. Після відмови ОСОБА_2 від госпіталізації, ОСОБА_1 з чоловіком і дитиною поїхали додому. Вони не очікували, що ОСОБА_2 отримала тяжку травму.

Позиція потерпілої.

Потерпіла ОСОБА_2 у судовому засіданні пояснила, що 02 червня близько шостої вечора вона пішла до банкомату, щоб зняти гроші, так як банкомат не працював, вона вирішила повернутися додому. Проходячи вздовж вул. Чарівної вона відчула сильний удар і впала на асфальт. Самостійно вже піднятися не змогла. Піднятися на ноги їй допомогли. Спочатку від госпіталізації відмовилась так як була у шоківому стані, сподівалась, що їй стане краще і вона зможе піти додому. Пояснила, що коли вона усвідомила, що отримала серйозну травму і самостійно не дійде додому, попросила ОСОБА_1 викликати швидку, на що чоловік обвинуваченої сказав, що спершу вони викличуть поліцію, а потім швидку. Потерпіла наполягала на виклику швидкої допомоги. Після чого ОСОБА_1 разом зі своїм чоловіком і дитиною пішли додому. Оскільки ОСОБА_2 не змогла додзвонитись синам, вона

зателефонувала своїй знайомій, яка їй і викликала швидку. Після чого ОСОБА_2 було госпіталізовано, на наступний день поставлено діагноз перелом шийки правої стегнової кістки.

Досліджені в судовому засіданні докази

1)Постанова про визнання речового доказу та визначення місця його збереження від 11 червня 2020 року згідно якої визнано речовим доказом в даному кримінальному провадженні оптичний диск носій інформації DVD-R «ESPRANZA», загальним об'ємом 4.7 gb на якому містяться відеозаписи, що мають пряме відношення до дорожньо-транспортної пригоди, яка сталась 02.06.2020 року близько 18 год. 10 хв. на тротуарі вздовж проїзної частини вул. Чарівної в м. Запоріжжя, поблизу житлового будинку № 159, зафіксовані камерою зовнішнього відеоспостереження, встановленого за адресою: м. Запоріжжя, вул. Чарівна, буд. 155-Б (а.с. 103);

2)Постанова про визнання речового доказу від 02.10.2020 року, згідно якої визнано речовим доказом в даному кримінальному провадженні електричний самокат «Xiaomi Mi Electric Scooter M365». (а.с. 104);

3)Ухвала Ленінського районного суду м. Запоріжжя від 07.10.2020 року про накладення арешту на електричний самокат «Xiaomi Mi Electric Scooter M365» (а.с. 105);

4)Висновок експерта № 1136 від 29.09.2020 року згідно якого, закритий перелом шийки правої стегнової кістки зі зміщенням з подальшим ендопротезуванням правового кульшового суглобу (за даними представленої медичної документації) у гр. ОСОБА_2 кваліфікується як тілесне ушкодження середньої тяжкості, що не є небезпечним для життя, але спричинило тривалий розлад здоров'я строком понад 21 день. (а.с. 110-114);

5)Висновок експерта № 9-875 від 19.11.2020 року згідно якого у дані дорожній ситуації водій ОСОБА_1 для забезпечення безпеки дорожнього руху повинна була діяти відповідно вимогам п 11.13 Правил дорожнього руху України. Оцінка дій пішоходів не вимагає застосування спеціальних технічних пізнань в області експертизи з дослідженням обставин і механізму дорожньо-транспортних пригод, тому дії пішохода ОСОБА_2 можуть бути оцінені слідчим самостійно на підставі розділу ; «Правил дорожнього руху України. Дії водія ОСОБА_1 не відповідали вимогам п 11.13 Правил дорожнього руху України, що з технічної точки зору знаходиться у причинному зв'язку з подією дорожньо-транспортної пригоди. Технічна можливість водія ОСОБА_1 уникнути даної дорожньо-транспортної пригоди залежала від виконання нею вимог п 11.13 Правил дорожнього руху України;

6)Протокол огляду оптичного носія інформації від 10.06.2020 року (а.с.168-175);

7)Протокол огляду транспортного засобу від 02.10.2020 року (а.с.176-179);

8)Протокол огляду місця дорожньо-транспортної пригоди від 05.06.2020 року (а.с.180-185);

9)Протокол проведення слідчого експерименту від 06.10,2020 року з 16.10 до 16.40 і з 17.30 до 18.00 (а.с.186-189);

10) Протокол додаткового огляду м'яця дорожньо-транспортної пригоди від 06.10.2020 року (а.с.190-194);

11)

Оцінка Суду.

В першу чергу суд звертає увагу на загальні положення щодо доказування в кримінальному процесі, застосування яких в даному конкретному випадку створює умови для реалізації завдань кримінального провадження.

Зокрема кримінально процесуальне законодавство не закріплює стандартів доказування, проте із положень чинного КПК прослідковується їх зміст.

Так, із частини другої статті 17 КПК можна побачити стандарт доказування «поза розумним сумнівом» перед застосуванням якого суд вважає за необхідне зазначити, що не будь-який сумнів можна констатувати як розумний, існування сумнівів при прийнятті рішення є природним та не означає, що в разі наявності таких рішення є неправильним. Поняття «поза розумним сумнівом» не тотожне поняттю «абсолютна впевненість», яка передбачає непохитність і відсутність будь-яких вагань.

Із статті 94 КПК впливає стандарт «внутрішнього переконання», зміст якого зводиться до того, що суддя повинен вільно оцінювати докази на основі свого внутрішнього переконання, яке виникає не з вузької оцінки доказів наданих сторонами, а з оцінки їх з урахуванням життєвого досвіду судді та всіх обставин справи.

В даній справі, враховуючи обставини, які підлягають встановленню, є застосовними обидва вказані стандарти. Застосування одного з них без іншого може призвести до хибних висновків, що недопустимо у провадженні в якому вирішуються важливі питання, що впливають на життя обвинуваченого.

Оцінюючи надані сторонами докази з точки зору належності, суд вважає, що вони підтверджують обставини, які підлягають доказуванню та мають значення для кримінального провадження, а отже є належними.

Оцінюючи надані сторонами докази з точки зору їх допустимості, Суд не знаходить підстав стверджувати, що вони отримані з порушенням вимог КПК України, а тому вони є допустимими.

За таких обставин, розглянувши справу в судовому засіданні, дослідивши докази надані сторонами, суд прийшов до висновку, що вина ОСОБА_1 доведена повністю і її дії слід кваліфікувати за ст. 291 КК України як порушення чинних на транспорті правил, норм і стандартів виготовлення, переобладнання, ремонту, транспортних засобів, якщо це спричинило загибель людей або інші тяжкі наслідки.

Призначення покарання.

При призначенні обвинуваченій ОСОБА_1 покарання, суд згідно з вимогами ст. 65 КК України враховує:

- ступінь тяжкості вчиненого злочину, який відноситься до категорії нетяжких необережних злочинів;
- обставини вчинення злочину, які не вказують на наявність будь-яких перешкод для обвинуваченого для виконання вимог п. 11.13. ПДР, а також наслідки злочину, які полягають у спричиненні ушкодження здоров'я потерпілій ОСОБА_2 ;
- данні про особу обвинуваченої, зокрема, те що вона раніше до кримінальної відповідальності не притягувалась, щиро розкаялась у вчиненому, має на утриманні трьох малолітніх дітей, частково, добровільно відшкодувала завдану матеріальну шкоду.

Відсутність обставин, що обтяжують покарання ОСОБА_1 відповідно до 67 КК України.

Обставина, на яку вказував представник потерпілою, як обтяжуюча, а саме вчинення кримінального правопорушення щодо особи прохилого віку не може бути визнана судом як така, що обтяжує покарання, оскільки злочин необережний, умислу у ОСОБА_1 на завдання шкоди потерпілій ОСОБА_2 судом не встановлено.

Призначаючи обвинуваченій ОСОБА_1 покарання суд враховує, що покарання, як захід державного реагування на осіб, котрі вчинили кримінальне правопорушення, є головною і найбільш поширеною формою реалізації кримінальної відповідальності, роль і значення якого багато в чому залежать від обґрунтованості його призначення і реалізації.

Застосування покарання є одним із завершальних етапів кримінальної відповідальності, на якому суд вирішує питання, визначені ч. 1 ст. 368 КПК України, та яке виступає правовим критерієм,

показником негативної оцінки як самого правопорушення, так і особи, котра його вчинила. Покарання завжди має особистий, індивідуалізований характер, а його призначення і виконання можливе тільки щодо особи, визнаної винною у вчиненні кримінального правопорушення. При цьому призначення необхідного і достатнього покарання певною мірою забезпечує відчуття справедливості як у потерпілого, так і суспільства.

Згідно з приписами ст. 8 КПК України кримінальне провадження здійснюється з дотриманням принципу верховенства права, відповідно до якого людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

За змістом статей 50, 65 КК України, особі, яка скоїла кримінальне правопорушення, має бути призначене покарання, необхідне й достатнє для виправлення та попередження скоєння нових кримінальних правопорушень. Це покарання має відповідати принципам законності, обґрунтованості, справедливості, співмірності та індивідуалізації, що є системою найбільш істотних правил і критеріїв, які визначають порядок та межі діяльності суду під час обрання покарання. Суд повинен урахувати ступінь тяжкості кримінального правопорушення, конкретні обставини його скоєння, форму вини, наслідки цього діяння, дані про особу, обставини, що впливають на покарання, ставлення особи до своїх дій, інші особливості справи, які мають значення для забезпечення відповідності покарання характеру та тяжкості кримінального правопорушення.

Покарання завжди призначається як відповідний захід примусу держави за вчинене кримінальне правопорушення, виконує виправну функцію і водночас запобігає вчиненню нових кримінальних правопорушень як самим засудженим, так і іншими особами.

Зокрема, індивідуалізація покарання ґрунтується на прогностичній діяльності суду. Оптимальним орієнтиром такої діяльності є визначення покарання в тому обсязі, який був би достатнім для досягнення мети покарання - виправлення засудженого.

З урахуванням вищевикладених обставин по справі, особистості обвинуваченого, тяжкості вчиненого кримінального злочину, покарання, яке передбачено за вчинений злочин, приймаючи до уваги, що обвинувачена не працює, перебуває у відпустці по догляду за дитиною, обставини, що пом'якшують покарання, суд вважає, що виправлення та перевиховання обвинуваченої можливо без ізоляції від суспільства, шляхом призначення ОСОБА_1 покарання у виді позбавлення волі строком на 1 рік, однак зі звільненням від його відбуття на підставі ст. 75 КК України. Більш м'яке покарання, у вигляді штрафу або виправних робіт, обмеження волі не може бути застосовано враховуючи вищевказані обставини та положення КК України.

Разом з цим суд, діючи відповідно до положень ч. 1 ст. 76 КК України покладає на обвинувачену ОСОБА_1 обов'язки, передбачені п. 1, 2 ч. 1 ст. 76 КК України - періодично з'являтися для реєстрації до уповноваженого органу з питань пробації, повідомляти уповноважений орган з питань пробації про зміну місця проживання, роботи або навчання.

Таке покарання, на переконання суду, відповідає положенням ст. 65-68 КК України та буде необхідним для виправлення обвинуваченої, запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень, відповідатиме особистості обвинуваченого та є достатнім, для досягнення, відповідно до ст. 50 КК України мети покарання.

Враховуючи те, що стосовно обвинуваченого запобіжний захід не застосовувався, а сторони провадження не заявили клопотання про застосування відносно обвинуваченої запобіжного заходу, суд не вбачає підстав для застосування запобіжного заходу до набрання вироком законної сили стосовно обвинуваченої.

Підстави для задоволення цивільного позову

Вирішуючи заявлений позивачем ОСОБА_2 позов до ОСОБА_1, про відшкодування матеріальної шкоди у розмірі 113 009,97 грн. та моральної шкоди у розмірі 100 000 грн, суд приходять до наступних висновків.

Відповідно до ст.128 КПК України, особа, якій кримінальним правопорушенням завдано майнової та моральної шкоди, має право під час кримінального провадження до початку судового розгляду пред'явити цивільний позов до обвинуваченого або до фізичної чи юридичної особи, яка за законом несе цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями обвинуваченого.

Відповідно до ст. 1166 ЦК України майнова шкода, завдана майну фізичної особи, відшкодовується в повному обсязі особою, яка її завдала. Особа, яка завдала шкоди звільняється від відшкодування якщо доведе, що шкоди завдано не з її вини.

Отже, стаття 1166 ЦК України встановлює загальні підстави для відшкодування шкоди в рамках позадоговірних (деліктних) зобов'язань. Деліктне (позадоговірне) зобов'язання виникає там, де заподіювач шкоди і потерпілий не перебували між собою у зобов'язальних відносинах або шкода виникла незалежно від існуючих між сторонами зобов'язальних правовідносин. У деліктних зобов'язаннях діє принцип відповідальності за вину. Тобто, деліктна відповідальність за загальним правилом настає за наявності вини заподіювача шкоди.

В судовому засіданні встановлено, що шкода спричинена ОСОБА_2 і цивільним відповідачем завдання шкоди не заперечується.

Щодо розміру шкоди суд виходить з наступного.

Матеріальна шкода, яку просить стягнути ОСОБА_2 з ОСОБА_1 у розмірі 112 159,97 повністю підтверджується наданими до суду доказами, а саме квитанціями долученими до матеріалів справи (а.с. 41, 51). Доводи цивільного відповідача про те, що сума у розмірі 36000, яка була сплачена 10.06.2021 року, за вартість ендопротезу не цивільним позивачем, а ТОВ «Вест Компаунд», а відтак не підлягає відшкодуванню, не можуть бути прийняті до уваги, оскільки в призначенні платежу вказано, що зазначена сума сплачується саме за ендопротез згідно заяви ОСОБА_2 . (а.с. 41).

Згідно ст. 1195 ЦК України особа, яка завдала шкоди каліцтвом або іншим ушкодження здоров'я фізичній особі зобов'язана відшкодувати потерпілому, окрім іншого, витрати на протезування, тобто витрати, які особа вже понесла, або мусить понести для відновлення свого порушеного права. Вартість ендопротезу підтверджується і матеріалами справи, а саме видатковою накладною №09/06/21 від 09.06.2020 року, згідно якої становить 89100 грн. (а.с. 42).

Між тим, суд звертає увагу, що витрати у розмірі 850 грн., які згідно квитанції є благодійним внеском (а.с. 51) не підлягають відшкодуванню цивільним відповідачем, оскільки в розумінні вищевказаних положень закону не є витратами, які підлягають відшкодуванню.

Враховуючи, що матеріальна шкода частково ОСОБА_1 вже була відшкодована, що підтверджується розпискою про отримання коштів (а.с. 102) і пояснення цивільного позивача та цивільного відповідача наданими у судовому засіданні, відшкодуванню підлягає сума у розмірі 102 159,97 грн.

Щодо моральної шкоди.

Тлумачення статей 11 та 1167 ЦК України дозволяє зробити висновок, що за загальним правилом підставою виникнення зобов'язання про компенсацію моральної шкоди є завдання моральної шкоди іншій особі. Зобов'язання про компенсацію моральної шкоди виникає за таких умов: наявність моральної шкоди; протиправність поведінки особи, яка завдала моральної шкоди; наявність причинного зв'язку між протиправною поведінкою особи яка завдала моральної шкоди та її результатом - моральною шкодою; вина особи, яка завдала моральної шкоди.

Європейський суд з прав людини вказує, що оцінка моральної шкоди по своєму характеру є складним процесом, за винятком випадків коли сума компенсації встановлена законом (STANKOV v. BULGARIA, № 68490/01, § 62, ЄСПЛ, 12 липня 2007 року).

Як свідчить тлумачення статті 23 ЦК України при визначенні розміру компенсації моральної шкоди враховуються вимоги розумності і справедливості.

Визначаючи розмір моральної шкоди, яка підлягає відшкодуванню позивачу, суд враховує характер та обсяг душевних та психічних страждань позивача, який важко недооцінити, характер немайнових втрат, обставини описані вище, ступінь вини обвинуваченого, при цьому суд виходить із засад розумності, виваженості та справедливості і оцінює моральну шкоду, спричинену позивачу протиправними діями обвинуваченої у розмірі 23 000 гривень.

Щодо витрат на правовому дорогому.

Згідно ст. 137 ЦПК України витрати, пов'язані з правничою допомогою адвоката, несуть сторони, крім випадків надання правничої допомоги за рахунок держави.

За результатами розгляду справи витрати на правничу допомогу адвоката підлягають розподілу між сторонами разом із іншими судовими витратами.

Згідно доказів наданих до матеріалів справи, позивач поніс витрати на правничу допомогу у розмірі 4000 грн.

Пунктом 3 ч. 1 ст. 141 ЦПК України встановлено, інші судові витрати пов'язані з розглядом справи покладаються у разі часткового задоволення позову - на обидві сторони пропорційно розміру задоволених позовних вимог.

За таких обставин, на користь позивача підлягають відшкодуванню витрати пов'язані з наданням правничої допомоги у розмірі 2350 грн.

Інші рішення, щодо питань, які вирішуються судом при ухваленні вироку.

Питання про речові докази необхідно вирішити відповідно до статті 100 КПК України.

Процесуальні витрати по справі за проведення судових експертиз покладаються на обвинуваченого відповідно до статті 124 КПК України.

Згідно положень ч. 4 ст. 174 КПК України суд одночасно з ухваленням судового рішення, яким закінчується судовий розгляд, вирішує питання про скасування арешту майна.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 368, 370-371, 373-374, 376 КПК України,-

УХВАЛИВ :

ОСОБА_1 визнати винуватою у вчиненні злочину передбаченого ст.291 КК України та призначити покарання у виді позбавлення волі строком на 1 (один) рік.

На підставі ст. 75 КК України звільнити ОСОБА_1 від відбування призначеного покарання з випробуванням, встановивши іспитовий строк тривалістю 1 (один) рік.

Відповідно до п. 1, 2 ч. 1 ст. 76 КК України покласти на ОСОБА_1 наступні обов'язки:

- періодично з'являтися для реєстрації до уповноваженого органу з питань пробації;
- повідомляти уповноважений орган з питань пробації про зміну місця проживання, роботи або навчання;

Позовні вимоги ОСОБА_2 до ОСОБА_1 про відшкодування матеріальної та моральної шкоди задовольнити частково.

Стягнути з ОСОБА_1 ІНФОРМАЦІЯ_1 , РНОКПП НОМЕР_1 , місце проживання: АДРЕСА_1 на користь ОСОБА_2 ІНФОРМАЦІЯ_2 , РНОКПП НОМЕР_2 , місце проживання: АДРЕСА_2 в рахунок відшкодування матеріальної шкоди 102 159,97 грн. (сто три тисячі дев'ять гривень дев'яносто сім копійок), моральну шкоду у розмірі 23000 грн. (двадцять три тисячі), витрати на правничу допомогу у розмірі 2350 грн. (дві тисячі триста шістьдесят чотири).

В іншій частині позовних вимог відмовити.

Арешт, накладений ухвалою слідчого судді Ленінського районного суду м. Запоріжжя від 07.10.2020 року на електричний самокат «Xiaomi Mi Electric Scooter M365», який належить ОСОБА_1 - скасувати.

Щодо речових доказів:

-Оптичний носій інформації DVD-R «ESPRANZA», загальним об'ємом 4.7 gb на якому містяться відеозаписи, що мають пряме відношення до дорожньо-транспортної пригоди, яка сталась 02.06.2020 року близько 18 год. 10 хв. на тротуарі вздовж проїзної частини вул. Чарівної в м. Запоріжжя, поблизу житлового будинку № 159, зафіксовані камерою зовнішнього відеоспостереження, встановленого за адресою: м. Запоріжжя, вул. Чарівна, буд. 155-Б залишити в матеріалах справи.

-Речовий доказ електричний самокат «Xiaomi Mi Electric Scooter M365» залишити у володінні ОСОБА_1 .

Стягнути з ОСОБА_1 на користь держави витрати на залучення експерта:

- при проведенні судової інженерно-транспортної експертизи № 9/875 від 19.11.2020 у розмірі 980,70 грн.

Запобіжний захід ОСОБА_1 до набрання вироком законної сили - не обирати.

Вирок може бути оскаржений до Запорізького апеляційного суду через Шевченківський районний суд м. Запоріжжя протягом 30 (тридцяти) днів з дня отримання копії вироку.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, встановленого цим Кодексом, якщо таку скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги судові рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку суду.

Копія вироку негайно після його проголошення вручається обвинуваченому та прокурору.

Копія вироку не пізніше наступного дня після ухвалення надсилається учаснику судового провадження, який не був присутнім в судовому засіданні

Суддя: О.А. Савеленко